

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

M A N N E T J E N E U S

Toneelspel voor de jeugd in drie delen

door

GASTON VAN DER GUCHT

1880

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1985

(N° 1365)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes.

© 1985 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder vooreafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form, by any means, including mechanical, electronic, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

PERSONAGES :

MANNETJE NEUS : de kabouter.
HERTENHEER : de koning.
BLOEM : de mulder.
BRAKEL : de bosgeest.

MANNETJE NEUS werd voor het eerst gespeeld door het reizend jeugdteater NELE van Wetteren in een regie van de auteur met de volgende rolverdeling :

Mannetje Neus : Luc de Gelder.
Hertenheer : Jos van den Bossche.
Bloem : Gaston van der Gucht.
Brakel : Willy van der Gucht.

EERSTE DEEL.

=====

Het sprookjesbos. Bomen, paddestoelen, bloemen, een huisje van Brakel. Een tafel en enkele zitjes. Vooraan een heel grote grillige boom. Hij boezemt een beetje schrik in.

BLOEM. Héhéhé, zover ben ik nog nooit in het bos geweest. Waar mag ik hier wel zijn? Even kijken. Zie ik niets dat ik herken? Neen, neen waarachtig, ik weet niet meer waar ik ben. Ik ben verdwaald, verdwaald als een jongen uit de kleuterklas. En gisteren sta ik nog tegen mijn vriend Jan te vertellen dat ik het bos zo goed ken als mijn broekzak. Mijn vriend Jan is boswachter moet je weten. En toen ik dat verteld had lachte mijn vriend Jan mij uit. Als je eens diep in het bos wandelt, verdwaal je, zei hij. En voilà, hier sta ik nu. Ik weet de weg naar de uitgang niet meer. Ik weet hem niet...En weet je wat het ergste is? Ik rammel van de honger. Hier vind je natuurlijk niets om te eten. O ja, rotte bladeren en gevallen twijgen, maar die lust ik voorlopig niet. Ik zal dan maar verder gaan. Ergens moet er toch een uitgang zijn. Ik ben toch niet aan het einde van de wereld. Ik stap maar op. (Plots angstig.) Zeg, er zitten hier toch geen rovers? Ik ben bang voor rovers. (Gerucht.) Ik hoor iets. Vlug mij verbergen. (Doet het.)

BRAKEL. (Op al zingend.) Bloem, bloem, ik zoek bloem. Wie heeft er mijn bloem gezien? (Herhaalt het een paar keer. Af in huisje.)

BLOEM. Bloem? Zei hij "bloem"? Maar Bloem is mijn naam. Ik heet Basiel Bloem en ik ben de beste bakker van het ganse dorp! Wat zeg ik? Ik ben de beste bakker van de ganse provincie, ja, misschien wel de beste bakker van het ganse land of de ganse wereld. Zou die man misschien ook een bakker zijn? Of een rover? Afwachten Bloem en niet onvoorzichtig zijn! (Verbergt zich opnieuw.)

BRAKEL. Pannekoeken! Pannekoeken! Ik bak de beste pannekoeken van de wereld. Wie eenmaal van MIJN pannekoeken geproefd heeft, lust geen andere meer. (Legt de pannekoeken op een bord.) Voilà, die ga ik hier netjes gereed zetten want straks krijg ik koning Herteneer te gast. Die komt dagelijks zijn pannekoekjes eten en iedere dag zegt hij mij : Brakel, jij bakt de beste panne-

koeken van de gehele wereld. Wacht even, ik moet nog de bruine suiker voor koning Hertensteet halen, want bruine suiker, daar is die fijproever op verlekkerd. (Af in huisje.)

BLOEM. Wat zegt die stoeffer? (Pochër?) Dat hij de beste pannekoeken van de gehele wereld bakt? Lekker mis hoor kereltje. Niemand kan betere pannekoeken bakken dan bakker Bloem. Komen er bij jou koningen eten, bij mij zijn de keizers te gast. Nu ja, ze zijn nog wel nooit gekomen, maar eenmaal komen ze toch, dat zal je zien. (Bekijkt de pannekoeken.) Eigenlijk maakt die kerel mij zeer nieuwsgierig. Ik zou wel eens van die pannekoeken voor de koning willen proeven. Ik doe het vast. Als ik ervan geproefd heb weet ik tenminste of die pannekoeken beter zijn dan de pannekoeken die ik bak. En...ik heb zo'n honger. Van deze morgen acht uur ben ik al op wandel in het bos, vandaag heb ik immers mijn vrije dag en als je zo urenlang door het bos wandelt, dan krijg je honger. Zou ik een stukje van die pannekoek durven opeten? Wat zou die kerel daar wel van zeggen? Hij lijkt toch geen boosaardige kerel of een rover. Jaja, ik riskeer het. Een heel klein stukje maar. (Doet het.) Hummm, ze smaken als honing...Ik zou bijna denken dat ze even lekker zijn als mijn pannekoeken maar...daarvoor moet ik nog een stukje proeven. (Eet de pannekoek bijna helemaal op.)

BRAKEL. (Op al zingend.) Suiker! Suiker! Fijne suiker voor de koning Hertensteet. (Bemerkt Bloem.) Hééé, wat doe jij hier?

BLOEM. Ik heb honger.

BRAKEL. En?

BLOEM. Ik ben reeds van deze morgen aan het wandelen.

BRAKEL. En?

BLOEM. Ik had je horen zingen dat je pannekoeken zo lekker waren.

BRAKEL. Zijn ze niet lekker?

BLOEM. Ze zijn heel, heel, heel lekker.

BRAKEL. Dat zijn de pannekoeken voor koning Hertensteet.

BLOEM. Ja, dat heb ik gehoord.

BRAKEL. Maar jij hebt ze opgegeten.

BLOEM. Ja.

BRAKEL. Besef je dan niet wat je gedaan hebt?

BLOEM. Neen.

BRAKEL. Als de koning straks komt, heb ik geen pannekoeken. Zeker

niet voldoende pannekoeken.

BLOEM. Maar je kan toch andere pannekoeken bakken. Ik wil deze wel betalen.

BRAKEL. Maar daarvoor heb ik geen tijd. Ik moet ze straks misschien naar het paleis dragen.

BLOEM. Je zei toch dat de koning hier voorbij kwam...

BRAKEL. Jaja, maar als hij verkouden is dan komt hij niet. Dan moet ik de pannekoeken naar het paleis dragen.

BLOEM. Ik ken de oplossing.

BRAKEL. Jij?

BLOEM. Ja, wij bakken samen pannekoeken.

BRAKEL. Samen?

BLOEM. Ja, samen.

BRAKEL. Jij en ik?

BLOEM. Och ja, dat kan je natuurlijk niet weten. Ik heb mij nog niet aan jou voorgesteld. Ik ben bakker Bloem, de beste bakker van de streek, wat zeg ik? De beste bakker van het land.

BRAKEL. Ik ben Brakel, de goede bosgeest.

BLOEM. Ben je ook bakker?

BRAKEL. Bakker, bakker, wie spreekt hier van bakker. Hier moeten geen broden of sandwiches gebakken worden maar pannekoeken. Iedere dag eet de koning pannekoeken en ofwel komt hij die hier eten ofwel moet ik ze naar het paleis dragen. Ik bak die pannekoeken met de fijnste bloem en de beste honing. Doe jij ook honing in je pannekoeken?

BLOEM. Neen, geen honing. Maar toch houd ik vol dat mijn pannekoeken zeer lekker zijn. Al de mensen zeggen het.

BRAKEL. Zal de koning het ook zeggen?

BLOEM. Ik hoop het.

BRAKEL. Wat moet ik nu toch doen? Wat moet ik nu toch doen?

BLOEM. Bakken natuurlijk, zo vlug mogelijk.

BRAKEL. Bakken?

BLOEM. Ja, en ik zal je helpen. Zo kunnen wij zien wie van ons beiden de beste pannekoeken bakt.

BRAKEL. Zo'n aanbod sla ik niet af. Ik zal jou eens bewijzen dat ik de beste pannekoekenbakker ben.

BLOEM. De beste? Na mij!

BRAKEL. Je doet mij lachen.

BLOEM. Wie laatst lacht, best lacht.

BRAKEL. Beginnen wij?

BLOEM. Ja.

BRAKEL. Wacht even, Jij mag niet zien hoe ik mijn pannekoeken bak en ik wil eerlijk zijn, ik kom ook niet kijken hoe jij het doet. Jij gaat links en ik rechts. Als jij een pannekoek klaar hebt, leg jij de jouwe hier, op dit bord en ik, ik leg de mijne daar, op dat bord. Wij bakken elk drie pannekoeken. Twee ervan gaan naar de koning en met de derde gaan wij proeven wie van ons beiden de beste pannekoeken bakt. Afgesproken?

BLOEM. Afgesproken. Ik ben al weg. Links.

BRAKEL. En ik ga naar rechts.

BLOEM. (Zingt.) Ik bak de beste pannekoeken

pannekoeken

pannekoeken

Ik bak de beste pannekoeken

van het land.

BRAKEL. (Zingt.) Voor de koning bak ik koeken

bak ik koeken

bak ik koeken

Voor de koning bak ik koeken

de beste van het land.

(Beiden af.)

NEUS. (De kabouter buitelt op het toneel, begeleid door een plezierig herkenningmelodietje of door een leuke dans.)

Héhéhéhé, wat ruikt het hier heerlijk. De oudste kabouter van kabouterland zegt altijd, waar het lekker ruikt daar is het goed. Daar is feest, daar zijn vrienden. En hier ruikt het heerlijk. Hier moet dus een groot feest aan de gang zijn. Zou ik mij hierbinnen durven wagen? Zou ik? Maar het is al zolang geleden dat de kabouters onder de mensen kwamen en...men vertelt zoveel kwaad van de mensen. Ik ga nog maar wat wachten en eerst eens flink ~~uit~~ de doppen kijken. (Verbergt zich.)

BLOEM. (Pochend.) Hier hebt je mijn eerste lekkere bruine pannekoek! Wat ruikt hij lekker!

BRAKEL. (Eveneens pochend.) En hier heb je mijn pannekoek, heerlijk als honing!

BLOEM. En nu gaan wij dadelijk zien wiens pannekoek...

BRAKEL. Neen, nog niet.

BLOEM. Hé, ben je bang?

BRAKEL. Waarvoor?

BLOEM. Omdat je weet dat mijn pannekoeken de beste zijn.

BRAKEL. Dat is niet waar, de mijne zijn veel beter.

BLOEM. Dat bestaat niet, beter dan dan de beste. De beste zijn de beste, en daarmee uit.

BRAKEL. Daar zullen wij later over praten, maar eerst drie pannekoeken bakken zoals wij afgesproken hadden.

BLOEM. O.K. Ik houd mij aan mijn woord. (Beiden terug af.)

NEUS. Inderdaad, de oudste van kabouterland heeft gelijk. De mensen maken altijd ruzie. (Naapend.) Mijn pannekoeken zijn de beste. Niet waar, de mijne zijn de beste. (Nadenkend.) Misschien zijn alle pannekoeken wel goed. Ik heb nog nooit pannekoeken gegeten, want in kabouterland daar bakken ze geen pannekoeken. Ik zou ze wel eens willen proeven. Welke pannekoek zou ik nu nemen? Deze of die? Hé, ik heb het gevonden. Ik bijt om de beurt van elke pannekoek. (Doet het.) HmMMM! Werkelijk heerlijk. HmMMM! Deze pannekoek is even goed. Ja, wie heeft er nu de beste pannekoeken gebakken? Ik weet het niet, ik vind ze allebei even goed.

BLOEM. (Off. Zingt.) Ik bak de beste pannekoeken enz....

BRAKEL. (Off. Zingt.) Voor de koning bak ik koeken enz...

NEUS. (Opgetogen lachend.) Ja, bakken jullie maar pannekoeken. Ik zal ze wel opeten. (Tot de kinderen.) Denken jullie dat die twee pannekoekenbakkers zouden boos zijn als ze wisten dat ik hun pannekoeken opeet? Voorzichtig zijn of ik krijg hier een pak rammel. Vlug mij verbergen.

BLOEM. Zo zoet als honing en zo fris als fruit, zo goed heeft nog geen enkele koning een pannekoek gegeten!

BRAKEL. Zo geel als boter en zo warm als een liefdevol hart, zo rijk is nog geen enkele pannekoek geweest!

(Bemerken dat er aan hun pannekoek gesnoept is.)

BLOEM. Hééé, wie heeft er van mijn pannekoek gegeten?

BRAKEL. Hééé, wie heeft er van mijn pannekoek gegeten?

SAMEN. (Elkaar aanduidend.) JIJ!

BLOEM. Ik niet

BRAKEL. Ik ook niet.

BLOEM. Hoe kan dat nu?

BRAKEL. Dat begrijp ik ook niet.

BLOEM. Heb jij misschien een vrouw?

BRAKEL. Neen.

BLOEM. Kinderen?

BRAKEL. Neen. Ik woon hier helemaal alleen in het bos.

BLOEM. Nu, dan weet ik het niet.

BRAKEL. Ik ook niet. Maar kom, laten wij, verder bakken anders komen wij nooit klaar met de pannekoeken voor de koning.

BLOEM. Nu, dan bakken wij maar weer verder...maar ik hou je in de gaten.

BRAKEL. Ik hou je ook in de gaten. (Beiden af.)

NEUS. (Weer op.) Hahahaha, heb ik die Kerels lekker bij de neus gehad. Kijk, dat zullen jullie misschien niet mooi van mij vinden, maar dat is nu het liefste dat ik doe, iemand bij de neus nemen. En ze leiden ons maar steeds in bekoring. Kijk ze eens glimmen zo'n heerlijke pannekoeken. Zo heerlijk heb ik ze nog nooit gezien. En zo lekker dat ze smaken! Ze smelten gewoon op je tong. Mijn handen jeuken om er weer eentje te stelen. Vooruit dan maar, waarom zou ik het niet doen?

(Brakel en Bloem gelijktijdig op. Ze vangen de kabouter.)

BRAKEL. Halt, gemene dief! Nu heb ik je te pakken hé?

BLOEM. En ik ook. Ik heb een speurneus, al zeg ik het zelf.

BRAKEL. Ga je nu eens ophouden met pochen? (Stoefen?) Je begint mij waarachtig de keel uit te hangen.

NEUS. Laat me los alsjeblief.

BLOEM. Je loslaten? Waarvoor dacht je dat wij jou gevangen hebben? Je verdient een pak voor je broek.

NEUS. Ik had zo'n honger.

BLOEM. Ja, dat is erg.

NEUS. En het rook hier zo heerlijk.

BLOEM. Ja, dat heb ik zelf ook geroken.

NEUS. Je begrijpt dat ik aan de bekoring niet kon weerstaan.

BLOEM. Ja, zoiets valt moeilijk.

NEUS. Nietwaar? Jij begrijpt dat en?..kom eens hier, ik zal je eens wat in je oren blazen. (Doet het.)

(Bloem en Neus lachen hartelijk.)

BRAKEL. Waarom lachen jullie?

NEUS. Het is een geheimpje tussen ons bieden.

BLOEM. Ik laat je los.

NEUS. Dank je wel, meneer...euh...

BLOEM. Bloem, om je te dienen.

NEUS. Dank je wel, meneer Bloem... Ik zal je naam nooit meer vergeten. Als je ooit in moeilijkheden zit kom ik je helpen.

BLOEM. Mij helpen?

NEUS. Ja.

BLOEM. Ach kereltje, ik kan best voor mezelf zorgen. Bekijk mijn armen eens, en mijn benen... Sterkere of slimmere kerels als ik bestaan er niet.

BRAKEL. Aaiiii! (Handen op zijn oren.)

BLOEM. Wat bezielt je zo plots?

BRAKEL. Jij maakt mijn oren kapot, jij!

BLOEM. Zeg, ben je niet wijs?

BRAKEL. Ik kan dit, ik kan dat, ik ben dit, ik ben dat... Wat ben je niet? Of wat kan je niet?

BLOEM. Ja, nu je het vraagt, ik weet het niet. Ik ken alles en ik kan alles.

BRAKEL. Stoefer (Snoever)! Lelijke, lelijke stoefer!

BLOEM. Wind je zo niet op kereltje.

BRAKEL. Ik wind mij wel op!

BLOEM. Willen wij eens de proef op de som maken?

BRAKEL. Welke proef?

BLOEM. Vraag bijvoorbeeld eens aan dit kereltje hier, wie van ons beiden de beste pannekoeken bakt.

BRAKEL. Hoe kan hij dat weten?

BLOEM. Hij heeft toch van onze pannekoeken gegeten, zowel van die van jou als van die van mij.

BRAKEL. Dat is waar.

NEUS. Dat is inderdaad waar.

BRAKEL. Héwel, welke pannekoeken zijn de beste?

NEUS. (Zeer voorzichtig.) Moet ik inderdaad kiezen?

BRAKEL. Ja.

BLOEM. En?

NEUS. (Besluitloos.) Ik weet het niet.

BLOEM. Hoe, je weet het niet?

NEUS. Neen.

BRAKEL. En waarom niet?

NEUS. Kan ik nu weten welke pannenkoeken jij of jij gebakken hebt? De namen staan er toch niet opgeschreven.

BRAKEL. Mijn pannenkoeken lagen hier en die van Bloem lagen daar.

NEUS. Mooi, dat weet ik dan.

BLOEM. En?

BRAKEL. En?

NEUS. Ik kan niet kiezen.

BLOEM. En daarjuist heb jij mij in het oor gefluisterd dat MIJN pannenkoeken de beste waren.

NEUS. Heb ik dat...?

BLOEM. Ja.

NEUS. Ik weet er niets meer van. Ik ben het vergeten.

BLOEM. Moet ik je een pak op je donder geven?

NEUS. Neen, neen, maar het is zeer moeilijk om te kiezen hoor.

BLOEM. Moeilijk?

NEUS. Jajajaja, jazeker. Jullie hebben mij zo doen schrikken! Jullie vielen mij zo op het lijf! Net twee gendarmen die een dief aanhouden.

BRAKEL. Maar je was toch aan het stelen.

NEUS. Ik weet het niet. Ik wilde alleen maar proeven, maar door dat schrikken ben ik vergeten welke pannenkoeken de beste waren. Ik zal nog maar eens proeven!

BRAKEL. Dat zal je wel laten! Straks hebben wij geen pannenkoeken voor de koning meer.

BLOEM. Jij wilt misbruik maken van de situatie hé?

NEUS. Neen, neen, helemaal niet. Ik wil jullie geschil oplossen. En om jullie te bewijzen dat jullie pannenkoeken mij verder niet meer interesseren zal ik een jongen of een meisje uit de zaal halen en die mag in mijn plaats kiezen. Wat denken jullie daarvan?

BRAKEL. Dat vind ik een fijn voorstel!

BLOEM. In orde. Zoek er één.

(Neus haalt een jongen of een meisje uit de zaal en laat die van beide pannenkoeken proeven. Wat ook de uitslag van de keuze moge zijn, de acteurs moeten erop inspelen.)

NEUS. (Nadat de jongen of het meisje terug in de zaal gestuurd is.) Zal ik ook nog een stukje meeproeven? Met twee weten wij meer dan één. Fijn zijn die pannenkoeken in ieder geval. Ik ge-

loof dat ze allebei even fijn smaken.

BRAKEL. Ik neem de uitslag aan.

BLOEM. Ik ook.

NEUS. Mag ik eens iets zeggen?

BRAKEL. Wat wou je zeggen?

NEUS. Mag ik de restjes pannenkoeken nu helemaal oppeuzelen?

BRAKEL. Je doet maar. (Plots in paniek.) Oooooooooo!

BLOEM. Wat krijgen we nou?

BRAKEL. De pannenkoeken!

BLOEM. Wat is er nu met die pannenkoeken?

BRAKEL. De pannenkoeken moeten bij de koning! Die zit vast al te wachten. Als hij niet tijdig zijn pannenkoeken krijgt, dan wordt hij korzelig en dan is hij niet meer te genieten!

BLOEM. Breng ze hem dan vlug.

BRAKEL. Ach, ik ben al oud. De benen worden stram. Ik kan niet vlug meer lopen.

NEUS. Wil ik lopen? Ik ben zeer snel. In een wip liggen de pannenkoeken op het bord van de koning.

BRAKEL. Dat zou je wel willen hé, deugniet en...de pannenkoeken zelf opeten.

NEUS. Dat is niet waar.

BLOEM. Dat is wel waar.

NEUS. Ben jij dan zo eerlijk?

BLOEM. Ja, dat ben ik, ik ben de eerlijkste man van de wereld.

BRAKEL. Aai, mijn oren!

BLOEM. Ja, ik weet het. Ik ben weer aan het pochen (stoefen). Ik kan het nu eenmaal niet afleren. Maar dat ik eerlijk ben, dat moet je op mijn woord geloven.

BRAKEL. Ik geloof je Bloem. Jij mag de pannenkoeken naar de koning dragen.

BLOEM. Hoeveel pannenkoeken moet ik brengen?

BRAKEL. Twee. Eén van jou en één van mij.

BLOEM. Ik ben nieuwsgierig of de koning het verschil tussen onze pannenkoeken zal merken.

BRAKEL. Afwachten.

NEUS. En ik? Wat moet er met mij gebeuren?

BRAKEL. Jou lees ik straks wel de levieten, kereltje.

BLOEM. Doe het dan grondig. Hij kan het gebruiken. Kom op, geef

mij nu maar het mandje met de pannenkoeken dan hol ik in één wind naar de koning.

NEUS. (Terwijl Brakel de pannenkoeken aan het inpakken is, zacht tot Bloem.) Ik ben je nog dankbaar dat je mij daarstraks uit de handen van die oude hebt gehaald. Hij leek anders wel heel boos. Ik geloof dat hij zinnens was mij te slaan.

BLOEM. Dat kon best.

NEUS. Kijk, jij krijgt van mij dit fluitje. Als je erop blaast zal de fluit de melodie zelf bepalen. Je hoeft alleen maar te blazen als je in nesten zit. Ik kom je dan helpen.

BLOEM. Dat is dan afgesproken. Als ik je nodig heb blaas ik op de fluit...

NEUS. En je vindt mij onmiddellijk naast jou.

BLOEM. Ik hoop dat ik het niet vergeet.

NEUS. Je zal het niet vergeten. Je zal mij vroeger nodig hebben dan je denkt.

BRAKEL. Hier, alles is klaar. Praat niet zoveel, loop nu maar vlug naar de koning.

BLOEM. Ik vlieg al. (Af.)

NEUS. Een rare kerel.

BRAKEL. Ja. Maar hij heeft een goed hart.

NEUS. Het is een snoever! (Pocher - stoefer.)

BRAKEL. Ja, en dat is jammer.

NEUS. Het zal hem ongeluk brengen.

BRAKEL. Ja, dat kan.

NEUS. Snoevers lopen zelf in het ongeluk.

BRAKEL. Maar wie ben jij eigenlijk?

NEUS. Ik?

BRAKEL. Ja, jij.

NEUS. Zie je dat niet?

BRAKEL. Neen.

NEUS. Kijk eens beter.

BRAKEL. Welwelwel, jij bent toch geen kabouter hé?

NEUS. Ja, dat ben ik wel, ik ben een kabouter.

BRAKEL. Gek.

NEUS. Waarom?

BRAKEL. Het is zo lang geleden dat ik er nog één gezien heb.

NEUS. Dat kan wel.

BRAKEL. Waar wonen jullie nu?

NEUS. Ver. Heel ver.

BRAKEL. Heel ver?

NEUS. Ja. Over de bergen.

BRAKEL. Dan moet dat heel ver zijn, want in dit land zijn er geen bergen.

NEUS. De kabouters waren bang voor het lawaai in de grote stad, daarom zijn ze zo ver gaan wonen.

BRAKEL. En jij?

NEUS. Ik kom terug.

BRAKEL. Waarom?

NEUS. Ik ben boos op de andere kabouters.

BRAKEL. Waarom?

NEUS. Eigenlijk is het zo, dat zij boos zijn op mij.

BRAKEL. Waarom?

NEUS. Omdat ik hen voor de gek houdt.

BRAKEL. Dat mag je niet doen.

BRAKEL. Het is zo leuk. Stel je voor, laatst had mijn broertje een lekkere brij gekookt en weet je wat ik deed?

BRAKEL. Hoe kan ik dat nu weten?

NEUS. Ik heb peper in de pap gestrooid. En toen ze aan het eten waren, moesten ze almaardoor niezen, niezen. Atjie! Atjie! Zo geweldig dat de knoppen van hun broeken sprongen. Een bult heb ik me gelachen.

BRAKEL. Foei! Foei! Driemaal foei! Dat is gemeen, een rotstreek. Eten bederven, zoiets mag je niet doen.

NEUS. Hahahahaha! Ik lach mij ziek als ik eraan denk. Al die kabouters niesden maar, niesden maar, tot de ruiten ervan barsten.

BRAKEL? Je moet erover zwijgen! Ik wil het niet meer horen!

Je bent een lelijke, lelijke deugniet.

NEUS. Hééé, waarom ben je zo boos?

BRAKEL. Besef je dan niet dat je een domkop bent?

NEUS. Ik?

BRAKEL. Ja, jij, jij, jij!

NEUS. Stop maar, dan vertel ik je nog een grap.

BRAKEL. Ik wil jouw grappen niet meer horen. Ik wil niets meer horen. Jij bent een pest. Ik ga mijn huisje binnen. Ik doe nog liever de vaat dan naar jou verder te luisteren.